

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 105 (2209).

ЧЕТВЕР, 2 вересня 1976 року

Ціна 2 коп.

ДРУЖАТЬ РАДЯНСЬКІ ТА ІНДІЙСЬКІ ДІТИ

У Москві 27 серпня завершився Перший Радянський зліт шкіл — колективних членів Товариства радянсько-індійської дружби. Він був приурочений до місячника радянсько-індійської дружби, присвяченого п'ятій річниці Договору про мир, дружбу і співробітництво між СРСР та Індією і Дню незалежності Індії.

Рік у рік міцніє дружба радянських та індійських дітей. У нашій країні створено десятки шкільних секцій і клубів радянсько-індійської дружби. Діти пишуть у них історію і культуру Індії. Ведеться активне листування з індійськими ровесниками.

Протягом п'яти днів учасники зльоту обмінялися досвідом роботи своїх секцій і клубів. Вони побували в Паладі піонерів на Ленінських горах, ознайомилися з визначними місцями столиці.

Учасники зльоту надіслали послання прем'єр-міністра Індії Індірі Ганді, в якому передали палкий привіт і добрі побажання процвітання й успіхів народів Індії. «Ми докладемо всіх сил до зміцнення дружби між дітьми Радянського Союзу та Індії», — говориться в посланні.

Посол Індії в Радянському Союзі І. К. Гуджрал від імені прем'єр-міністра Індії вручив учасникам зльоту пам'ятні сувеніри.

(ТАРС).

ВНЕСОК МОЛОДИХ

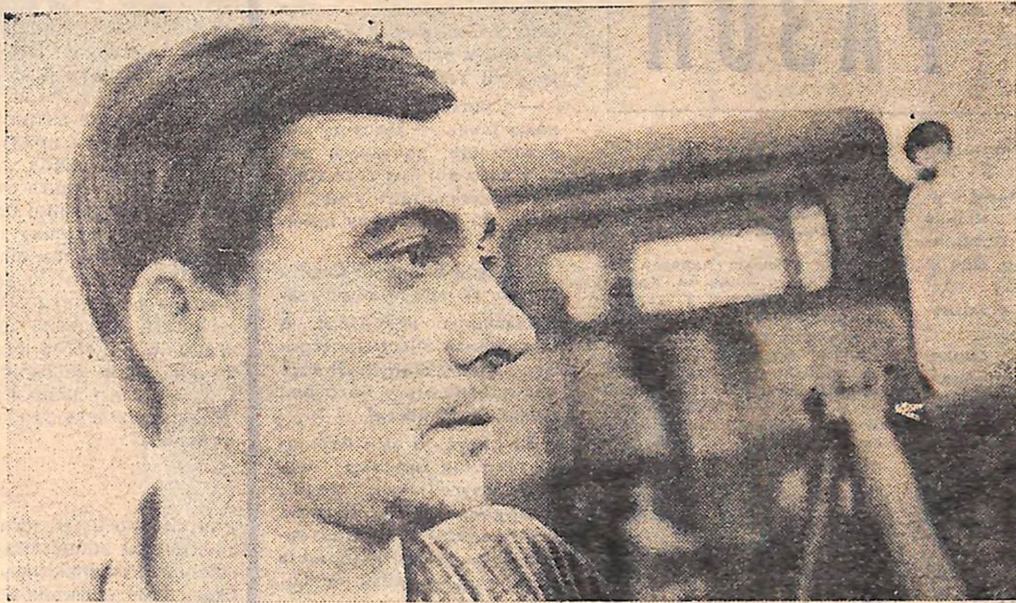
Більше однієї тисячі молодих приладобудівників Кіровоградського заводу друкарських машинок включилися в соціалістичне змагання на честь Всесоюзного дня машинобудівника. В цехах і на дільницях підприємства розгорнулася боротьба за перевиконання змінних завдань, за честь заводської марки, за економію сировини і матеріалів.

Найзначніших трудових здобутків досяг колектив механоскладального цеху № 3. Він достроково виконав серпневий план, виготовивши продукції на півтора мільйона карбованців. Вагомий вклад у загальні успіхи колективу внесли комсомольці — токар Іван Кудренко, слюсар Валентина Рибалко, фрезерувальник Микола Коршок та багато інших.

В. САНДУЛ.

У БРИГАДІ СТАВ СВОЇМ

На фото: тракторист В. ПІСКУН.

Фото В. КОВПАКА.

Осіннь змінює катери нині: там, де ще недавно колосилися золотаві хліба, там сьогодні переважає рілля. Погода квапить. І хоча тракторист у бригаді не вистачає, у борозні їх одиннадцять. Відзначаються на оранці комсомольці Василь Царенко, Юрій Солоп, Олександр Гавриленко, Валентин Руденко, Василь Піскун.

Про Василя Піскуна хочу сказати окремо. Вже півроку він у колективі. Повернувся з лав Радянської Армії, закінчив курси трактористів при районному об'єднанні «Сільгосптехніка» і — до нас у бригаду. Півроку — стаж невеликий, та юнак не відстає від досвідчених. Весною був зайнятий на міжкільдному обробітку просапаних, працював добре, нині на оранці ґрунту при нормі 4,8 шовміни «де» не менше 7 гектарів. Роботи виконує високоякісно, рціонально використовує машину.

Отримавши Т-74, Василь порадився з досвідченими механізаторами Іваном Павловичем Люлькою, Дмитром Антоновичем Солопом і зобов'язався експлуатувати трактор увесь амортизаційний період без капітального ремонту.

У бригаді двадцять чотирьох молодих трактористів. Всі вони, як і Василь Піскун, включилися в рух за високоефективне використання сільськогосподарської техніки. Сьогодні вже видно результати цього руху: бригада вчасно збрала ранні зернові, підготувала ґрунт під озими, швидко провела зябтову оранку.

С. ГАЙШИНЕЦЬ,
бригадир тракторної бригади № 2 колгоспу імені Чкалова Петрівського району.

ПРИЙШЛИ В КОЛГОСП ВИПУСКНИКИ

Поважають у селі Панчевому сім'ю Жанталаїв — династію істмететів хліборобів. Глава сім'ї — бригадир у колгоспі, його син Олександр — керуючий відділом. Уже трудяться в колективному господарстві і внуки: Микола — трактористом, Василь — шофером. Усі вони — і син, і внуки старого Жанталаї — прийшли в колгосп, закінчивши місцеву десятирічку.

Це — закон життя степового Новоміргородського району: як тільки презудують у школах останні дзвінки, в поле, на ферми, тракторні стани посідають хлопці і дівчата. Їх каліє туди робота. Минулого року влилися в колгоспну сім'ю сорок випускників.

Десять із них закінчили тоді Коробчинську середню школу, дев'ять — Канізьку, всім — Освітняцьку.

Як складалася їхня доля? Брати Микола та Анатолій Даниловичі, наприклад, працюють, як і їхній батько, трактористами в колгоспі імені Леніна. Їхня мрія справдилася, вони — механізатори. А ось випускниці Новоміргородської середньої школи № 1 Василю Криворучку, який для сезону працював разом з батьком на комбайні, доведеться почекаати кілька років до здійснення свого задуму — Василь іще вчиться в Кіровоградському технікумі механізації сільськогосподарства.

І цього року у хліборобів району хороше наповнення. Зігріті батьківським словом привітання Генерально-

го секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва випускникам середньої школи Коотромської області, які виявили бажання працювати в сільськогосподарському виробництві, багато вчорашніх десятикласників вирішили жити і трудитися на рідній землі. Микола Ворона, Віктор Колісник, Олександр Полєвдов, Микола Савченко, Іван Тригуб та Віктор Федусенко, закінчивши Освітняцьку середню школу, прийшли в колгосп імені Ілліча. Зостаються в колгоспах десять випускників Канізької і міст Мартопівської середніх шкіл. Їхній приклад наслідують інші хлопці і дівчата, що нині одержали атестати про середню освіту.

М. СУХОВ.

м. Новоміргород.

КОМСОРГ

— Еге-е-ей! — пролунало від дороги, де на повороті позмилася вантажна машина. — Не пізнаєте? — вже махала рукою з кузова русоволоса дівчина, і п'ятеро її супутників, як по команді, глянули в наш бік.

Сонце низом котилося на захід, у затінку по-вечірньому було прохолодно. Разом з новим інструктором райкому комсомолу Леонідом Черновим ми чекали останнього автобуса з Іванівки. В колотушці, що промчала мимо, спочатку й справді нікого не пізнали. Але досить було якоїсь миті, і ми здивовано перезирнулися.

— Та це ж Люда...

Ще хвилину двадцять тому ми розсталися із секретарем комсомольської організації колгоспу імені Шевченка Людмилою Корневою на току. Перед цим була розмова в комітеті, на польовому стані тракторної бригади, в дискалку. В модній картатій сукні крупного малюнка, в легких червоних під основний колір сукні — в такому убранні запам'яталася нам комсорг того дня. А ще — уважним поглядом веселих, світлих очей, враженням, що її усюди потрібно побувати, багато втегнуту. З машини ж до нас гуляла шойно і та і не та Люда. У спортивному костюмі, так само, як і її супутники. Постать — уперед до кабіни, немов підганяла машину: «Швидше, швидше!». І лише знайомий усьміх на обличчі допоміг візнати її. «Ну й темні!» — не змоволяючись, переглянувшись ми. Коментувати побачене не знаходили слів.

У комсомольського ватажка колгоспу тривав звичайний робочий день. Йому передували інші — такі ж пасивні справами, важливими й невідкладними, як і нинішній. Справа... В кожній із них проступає неспокойний характер секретаря.

І все-таки три екіпажі...

Перед самими жінками все й почалося. Зібрався комітет на своє чергове засідання, розглядали одне питання: «Завдання комсомольської організації колгоспу на період збирання врожаю, заготівель сільськогосподарських продуктів і корів у 1976 році». На засіданні затверджували комсомольсько-молодіжні екіпажі, Людмила Корнева, коротко розповівши про завдання в гарячу пору, перейшла до питання розстановки молоді. Тільки ініціативу в розмові неспомітно передала членам комітету.

— Один екіпаж уже створили, — сказав тоді Микола Ткаченко — В напарники беру нашого групкомсорга Олексія Максименка. Та й другий екіпаж є ким укомплектувати. Богдан Сівак, Михайло Ебурчак — обидва комсомольці... Цюправда, комбайни їм старенький випадає, та косити на вал він цілком може... Люда обвела поглядом членів комітету:

— Іле будуть пропозиції?

Всі погодилися з Миколою Ткаченко: кращий механізатор колгоспу — йому видніше, хто чого вартий буде на збиранні.

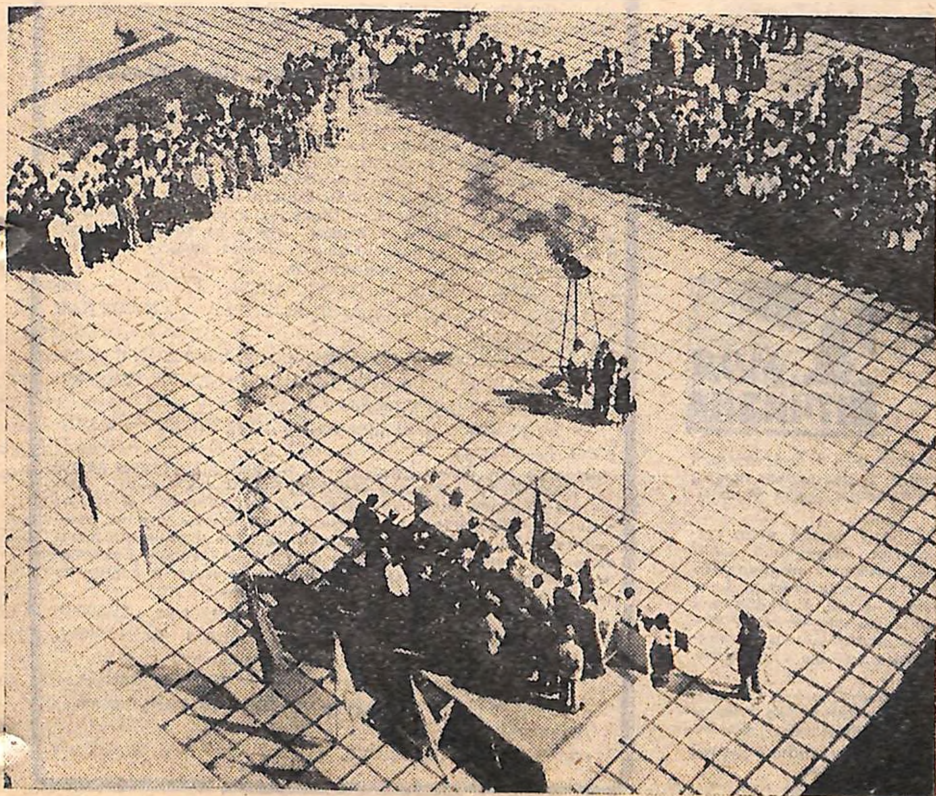
— Так є ж іще одна, крім твоєї, Миколо, нова «Нива» — Петра Панченка. Йому б лише молодого помічника — і буде третій комсомольсько-молодіжний екіпаж, — нагадала присутнім секретар.

— Не злізти ж злізти того помічника, — пожартував хтось.

(Закінчення на 2-й стор.).

ЗДРАСТУЙ, ШКОЛО!

● ФОТОАНОРАМА ПЕРШОГО ДЗВІНКА

Цього дня не треба нагадувати, що до вас завітало свято. Відійдіть на вулицю і ви зупинитесь, вражені сльозом молодості, життєрадісності, збудження. Сніжно-білі фартушки, урочисті банти, галстуки, букети квітів осяля міста і села. Понад 200 тисяч наймолодших мешканців нашої області, які прийшли в школи, інститути, технікуми, училища, перетворили наш степовий край у святкове царство, де владерує Перший дзвінок.

Наш об'єктив зупинив три миті калейдоскопа подій цього незвичайного дня. На першому знімку ви бачите, як спелхнув у символічній Чаші Знань вогонь, запалений знатним червонозорівцем, Героєм Соціалістичної Праці, делегатом XXV з'їзду КПРС О. О. Кошурком. Посвяченням у студенти першокласників почали новий навчальний рік у Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування. Новобранці вузу понесуть із собою в аудиторії теплі напутні слова керівників навчального закладу, п'ятикурсників, членів студентських будівельних загонів, комсомольських і партійних працівників.

(Див. 3 стор.).

РЕАКЦІЯ Павла на пропозицію начальника цеху Є. О. Самарця була саме такою, якої й чекали: — Знаєте, Євгене Олександровичу, я про це вже думав. Бригади у нас більше десятка, а молодіжної нема. Згоден. Тільки людей разом добиратимемо.

Розмова відбулася на початку лютого. І вже через кілька днів народився молодіжний колектив, єдиний у цеху металоформ заводу будівельних конструкцій Світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія». Бригади тут взагалі нечисленні — по п'ять — шість чоловік у кожній, а в новостворену авіаційно-всього троє: Павло Грибов, бригадир, Олександр Ільїн, групкомсорг цеху, та Андрій Данилович Шаповалов.

Грибовишся тоді Є. О. Самарець. Створити нову бригаду — половина справи. Як добитися, щоб вона стала не просто групою людей, а колективом у найкращому розумінні цього слова? І ще одне його хвилювало: навіть у Грибова стаж роботи невеликий.

Одначе у вітні хлопці довели, що побоювання марні.

Тоді бригада виконувала важливе замовлення — виготовляла метало-конструкції для Криворізької домної печі № 7, — пригадує Самарець. — Сталося так, що строки довелося ушліхити. Легко сказати: ушліхити. Хлопці й так добре натискали. Ну, поговорили з ними, пояснили становище. Умозляти не дозволяло. А коли запропонували підкинути допомогу з інших бригад, Грибов уперто похитав головою: «Самі впорасьмо». Тільки, щоб

кран увесь час був під рукою та електроенергії не відключали. Хтось запропонував: «Давайте а суботу вийдемо. За цей день багато можна зробити». Працювали у вихідний. Замовлення виконали часом.

Якби тоді бригада прийняла допомогу, можливо, в суботу вони відпочивали б, а не працювали. Але...

— Справді, ми ризикували. А якщо погосдилися на

ни, вибухає, як то кажуть.

— Та це тільки на користь. Робота надто спокійних не терпить. Бригадир, що береже свої нерви, — то вже поганий керівник, — робить висновок Євген Олександрович. — А Паша не знітився перед будь-яким авторитетом, коли відчував свою правоту.

Не у всіх вистачає сміливості сказати товаришам правду у вічі. У Грибова ж на це інший погляд. Коли один із мо-

— Тут назвіть цікавіше, ніж на головному підприємстві, де я не бачив кінцевого результату роботи. А тепер... ось вона, форма, вже готова. Підстрахувати більше нікому. Як зробив, так і є. Все на тій самій саєсті, — розповідає Олександр.

Третій член бригади — Шаповалов. Йому під сорок. Тільки називають його Андрієм. І це не виявляло непошани до старшого. Просто він стає близьким другом для них. І авторитетом. Він на диво скромний, до розмов не дуже охочий, але якщо вже порадить що-небудь, то можна не сумніватися: говорять діло.

Нещодавно їхнього полку прибуло. Після закінчення Кременчуцького професійно-технічного училища аступив у самостійне трудове життя Сергій Стрижак. А до того проходив виробничу практику на заводі.

— Старасться хлопець, — каже Ільїн. — Досвідку малувато ще, звичайно, але ж у кого він був спочатку? От призначайся у нас, а там і до комсомолу прийдемо.

З кожним днем Сергій все зграєніше працює зварювальним апаратом. А Шаповалов або Ільїн (Грибов зараз у відпустці) весь час позирають у його бік: може, допомоги?

За результатами першого півріччя бригада зайняла друге місце серед молодіжних колективів Світловодська. І, як запевняє Олександр Ільїн, мета у неї нині — вийти на перше.

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комунара».

УСІ РАЗОМ

пропозицію начальника цеху, це означало б поразку. Колектив тільки став на ноги. І ці кілька днів були для нас особливо відповідальними. Все ж місячний план ми тоді перевиконали, — усміхається Олександр Ільїн.

Тепер їм дають складнішу роботу. Виготовляють металоформи. З конструкціями було легше, а тут документація складніша, не кажучи вже про виробничі операції. Проте бригада Грибова ще ніколи не піддавала.

Так, не помилився Є. О. Самарець, коли запропонував кандидатуру Павла на посаду бригадира. Щоправда, трохи гарячий. Часом нервує без причи-

лих робітників, віддавши металургію, намагався потім довести, що його покарати несправедливо, мовляв, трохи випиш, а зробили мало не злочинцем, Павло твердо мовив:

— Ти говориш дурниці. Ні за що не потрапив би. Краще наберись мужності і скажи, що сам винен.

У роботі Грибов — універсал: і зварник, і слюсар-складальник, і різальник. Важко сказати, якою спеціальністю він володіє краще. Взагалі у бригаді стало неписаним законом: основною сумішню спеціальності. Та все ж у кожного є своя, улюблена.

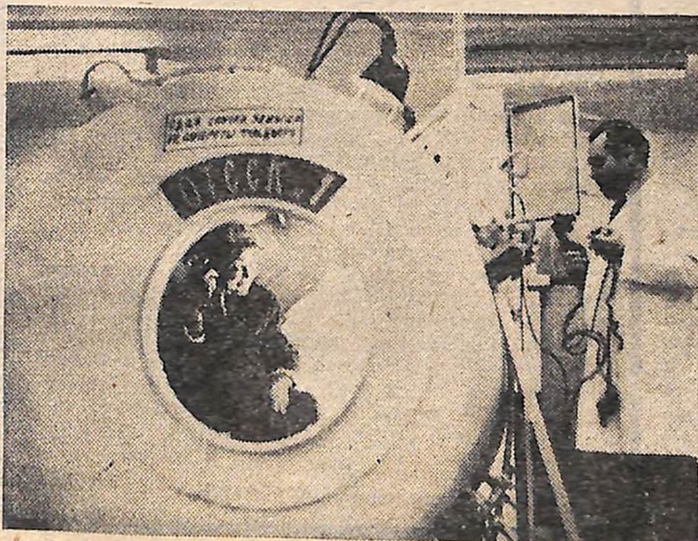
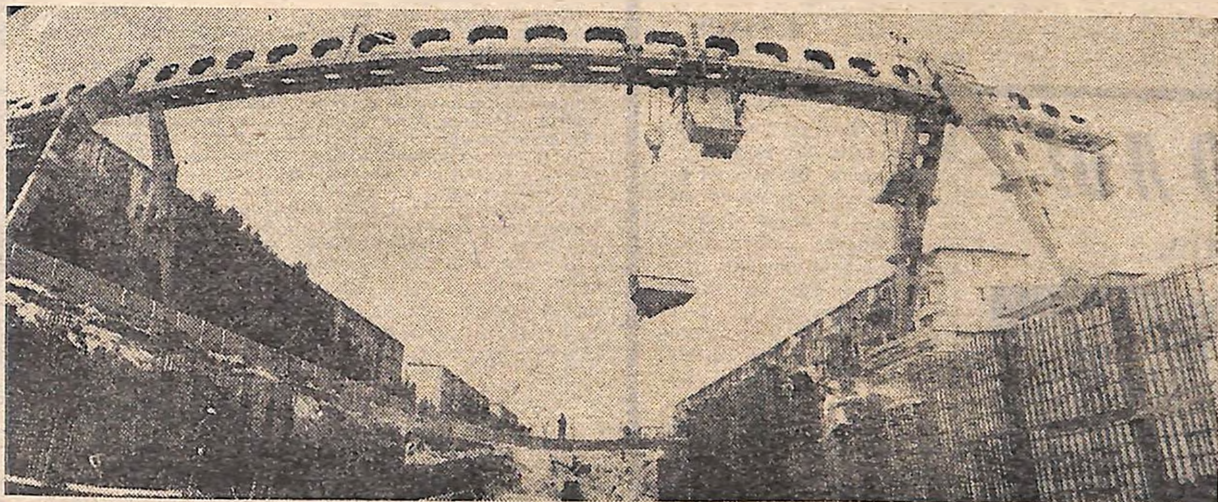
Олександр Ільїн до служби в армії працював зварником на головному заводі тут, у Світловодську. Потім, повернувшись, пішов на інше підприємство. Там готували футбольну команду до змагань на кубок області. А футбол він любить, можна сказати, фанатично. Тільки без голубого волика зварник не витримав, прийшов на цей завод.

ки вагонів під зерно. В кожній зміні віділено відповідальних за проведення перевірок. У разі виявлення погано відремонтованих вагонів вони зобов'язані повідомити керівництво і вузловий комітет комсомолу. Комітетам комсомолу станцій та вагонного депо (секретарі В. Михайлов і Р. Денисова) вказано на пасивність в організаторській роботі під час хлібозбиральної кампанії нинішнього року.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» «НЕОЦІНЕНИЙ КОЛОСОК НА ЖИВІХ»

У рейдовому матеріалі під таким заголовком 17 серпня обласна молодіжна газета піддала критиці, зокрема, вузловий комітет комсомолу станції Помічна за серйозні упущення в підготовці до масового перезернення хліба нового врожаю.

Як повідомила редакцію секретар вузлового комітету ЛКМУ Г. Соколовська, у відповідь на критику «Молодого комунара» глибоко заходив. У нерівнинних комсомольських організаціях станцій, вагонного депо, дистанції зв'язку і колії пройшли комсомольські збори, на яких обговорено статтю «Неоцінений колосок на живих». Комітетові комсомолу вагонного депо доручено регулярно перевіряти якість підготов-

МЕТРО БІЛЯ КАСПІЙСЬКОГО МОРЯ

Хоча Московський метрополітен і найстаріший в СРСР, та далеко не єдиний. У Ленінграді, Києві, Тбілісі, Баку виросли вже молодші брати Московського метрополітену.

Майже третина жителів Баку щодня користуються цим зручним транспортом. Швидкісні лінії підземної дороги за лічені хвилини доставляють людей із житлових масивів до місця роботи. Сьогодні на дорозі однадиця станцій. У найближчі роки радіус дії метро значно розширяться. А щодо естетичного боку, то, на думку бакинців, підземні станції не поступаються красою столичним.

На фото: будівництво станції метро «Мікрорайон», яка зв'язує новий житловий район з центром Баку. Зліва: кесонна амбулаторія Бакинського метрополітену. Тут проходять обок'язковий огляд метробудівців до і після роботи.

Фото В. КРОВІНА, (АПН).

КОМСОРГ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

— А шукати довго й не потрібно, — не розуміла Людмила. — Євген Халанський — чом не помічник? Тільки ж після училища...

— Та з ним же ніхто не хоче працювати. Ні досвід — а це ж хліб збирати, запалюється, як сірник... — почувся голос від столу.

Наступного дня понурою машинною секретар підїхала до «Ниви», на якій косив торік Петро Панченко. Невдовзі він передав кермо своєму помічнику Миколі Середі і вже слухав Людмилу.

— Розумієш, ніхто, ну ніхто не хоче працювати з Женю Халанським. Прийшло до хлопця, що гартуватися, не вживається з людьми. Тільки не так усе... Я ще зі школи знаю його, коли старшою вожакою була. Дуже вразливий Женя і добрий. Гарякості його — то ж тільки намагання відстояти себе. Послухай, Петре, йому потрібен старший товариш, який зрозумів би Женю і побачив би в ньому людину. Ти можеш бути йому таким товаришем.

— Зрозумів, — коротко відповів комбайнер.

У Панченка і його нового помічника Євгена Халанського не все спочатку ладилось. Не в стосунках. Петро добре запам'ятав ту розмову із секретарем щодо Женяного характеру. Дня не проходило, щоб у новому комбайні щось та не ламалося. І людина до агрегату навідувалася Людмила Корнева. Разом з хлопцями переживала за кожну «сюрпрізу» «Ниви». Одного разу не витримала і сіла писати листа до «Комсомольської правди», в якому викладала все, що думала про завод, де складають такі невдачі машини. Та відправити своє послання їй не довелося — бригадир тракторної бригади О. С. Потанчук нарешті виготовив примхливу запасну частину власної конструкції, і комбайн відгоді вже не зупинявся через поломки. Більше Петра Панченка нестурбово ввійшов у нормальний ритм роботи.

Після П. Панченка має нового помічника, Женя Халанський — нового комбайнера. Колгосп доручив йому допомогти збирати хліб у Казахстані. Перший крок до цього довіря молодій людині на порозі її трудового життя зробила секретар комсомольської організації.

Найважчий день

Іх чимало набралось у Людмилу Корневу під час цьогорічних жнив. Але склалося вона їх в один, несприятливий і похмурий, як оті дощі, що пофарбували серпневий день у несприятливий тон. Це у неї від особликої гостроти переживань за врожай нинішнього року. І ось чому.

Весна забарилася. Як тільки земля прогрілася, перед трудівниками колгоспу постало питання знайти такі резерви, щоб якнайшвидше провести посівну. Комсомольці висунули свою пропозицію: в діло пустити старі, що їх мали списувати, сіялки. Підприємливі їх, створили комсомольсько-молодіжний посівний агрегат. До нового колективу ввійшла й секретар комсомольської організації.

Сіла Люда вперше. Спочатку думала, що роль її зводиться до спостереження за роботою висівних апаратів. Та довелося сіяти і засипати зерно, і поточний ремонт робити. Якоюсь із мішок насіння спиткувалася і втратила рівновагу. Зерно розсипалося. Люда швидко збрала його. До зернини, щоб не порушити густоти висіву, щоб не було перевитрати насіння.

ЦК ВЛКСМ по закінченню весняних робіт погрозив комсомольсько-молодіжний посівний екіпаж перехідним виправом за високу якість роботи. Потім на комсомольському полі вирости дощадки овеї і ячміні. Від того, що Людмила сівши довелося їх сіяти, дуже дорогі їй вони. Овес і ячмінь. Дорогі й інші хлібні лані, бо сама пізнала працю залив врожаю.

— Так і бачу — біля кожного поля в живих стоїть антидоощова установка. Пасується хмара, вимкни установку — і поспієне шатро розкинеється над жнивниками, життями... Тільки собі, дощ, скільки завгодно, а комбайни косять, косять... — мріє секретар і тут же зі смутком додає: — фантазія. А якщо серйозно: дуже боляче, коли бачиш валки, грибіти дощем до землі. Це ж хліб... І я не можу спокійно дивитися на людей у дощовий дні. Іхній смuteк наче кір'є мене проколює. Важко...

Молодь, не зайнята безпосередньо в полі, сьогодні на роботу приходить влі. Вранці доярки йдуть до ферми з ними парадними знаряддям, дімчата з колгоспної контори. Люда підтримує — всі в поє валки перевертати. Очелю неї заглиблені «супермашини» сама секретар... Щоб швидше збіжжя зібрати, щоб менше було важких днів у жнивників.

«Допоможи, комсомол!»

Настіж розчинилися двері червоного кутка тракторної бригади, і ні на кого не звертаючи уваги, завідувачі током С. В. Цехенко підійшов до телефону. На протилежному кінці дроту, вадю, ніхто не відповідал, бо токовий сердито рокотав трубку, і тут тільки помітив Люду Корневу — вона знайомила нас із лідом соціалістичного змагання на жнивах.

— Допоможи, комсомол! — приклад руку до грудей Цехенко. — П'ять машин із зерном стоїть на току. Думали, мокро, не будуть жити, старшокласників додому відпустили. Бригадир не може розшукати.

— Руками розводите тепер, дякую Сергію, — зауважила секретар. — Хто ж на ногу покладатися в гарячу пору?

З надією дивився завідувач током на дівчину, зауваження наче й не чув. Та й секретар на тому вицернала всі прикрі слова.

— Буде вам зараз бригада вантажників, — пообіцяла токовому.

Коротка телефонна розмова — і ми вже з Корневою на току. Сюди після її дівчини підійшли двоє вихователів — комсомолки Галина Железко і Наталка Дружинська. В ті ж моменти сукні Людмила з дімчатами за кілька хвилин розвантажувала першу машину зерна. Це вже пізніше ми побачили її в спортивному костюмі в кузові полуторки. Секретар везла поповнення в тільки-но створену бригаду. А слідом до току їхали нові машини, вантажені зерном.

«Не пізнаєш?» — немов застигло над трасою. Піднямо. Одяг тільки на мить збів з пантелику. Пізнаємо по комсомольському характеру.

О. БАСЕНКО,

Долгінський район, колгосп імені Шевченка.

ВИРУШАЙ У КРАЇНУ ЗНАНЬ!

ФОТОПАНОРАМА ПЕРШОГО ДЗВІНКА

Перший дзвінок — пам'ятний диплом, привітання колег, щирі напутні слова. Так за традицією зустрічають у Гайворонському районі педагогічне поповнення. І, судячи з усього, настрої від цього справді святковий. Вихователька Бандурівського дитячого садка Світлана Петрівна Губанова, вчителька школи № 5 міста Гайворона Марія

ЗДРАСТУЙ,

Михайліана Вейговська, вихователька Вікниського дитячого садка Галина Петрівна Бабушко, вихователька групи подовжаного дня Могилненської середньої школи Олена Петрівна Племеник, вчителька школи № 5 Людмила Леоніівна Река та вчителька школи № 1 міста Гайворона Надія Григорівна Максименко почувають себе в новому колективі впевнено. Новий рік відкриває нові горизонти в їхньому житті!

ШКОЛО!

Запам'ятається цей день і для першокласників Богданівської середньої школи Знам'янського району, яких ви бачите на знімку справа. Ще ходячи до дитячого садка, задивлялися вони на світлу будівлю, що, мов палац, височить у центрі села. І ось мрія здійснилася: вони — іні господарі школи. Починається десятирічний похід Країни Знань.

Фото В. КОВБАКА та В. ЗЕМНОРІЯ.

ІНТЕРВ'Ю «МК»

Сьогодні цей навчальний заклад нічим не нагадує нам про давню і надзвичайно цікаву історію його заснування. Споруда Кіровоградського медичного училища імені Мухомова зір передовсім сучасним зовнішнім розмахом і красою. І важко повірити, що школу лікарів започатковано тут іще в кінці XVIII сторіччя. Поки що не вдалося дізнатися, хто був її першим директором. Другим, за свідченням архівних документів, став голошений лікар госпітальєр. Призначив його на цю посаду усталений полковник О. В. Суворов.

Після закінчення Кримської війни зі стін школи вийшли двісті двадцять два помітні лікарі. Серед них був і Є. Н. Мухомов, який згодом став відомим учнем. Пізніше заклад назвали його іменем.

Наш кореспондент зустрівся з директором медучилища П. В. КОЛЕЧКИНИМ. Петро Васильович охоче згодився відповісти на кілька запитань.

КОГО ВИБИРАЄ МЕДИЦИНА

Очевидно, молоде покоління — це нові турботи для господарів. Як зустрічають його в училищі?

Турботи у нас, безумовно, зростають. У процесі відбору (я кажу «відбору», бо на кожне місце першокурсника претендували три-чотири абітурієнти) ми прагнули виявити найкращі сили з-поміж вступників. Таких, котрі б стали гідними тих тисячі ста, які навчаються у нас.

Природно. І ким стають випускники?

На базі восьми класів — фельдшерами, медсестрами із загальною підготовкою і медичними працівниками дошкільних закладів. Із тих, що мають середню освіту, училище готує фельдшерів, медичних сестер, акушерів та фармацевтів.

Яке ж воно, нинішнє поповнення?

Серед 330 першокурсників більше третини — відзначені в школах похвальними грамотами, а відтак екзаменизувалися як відмінники і підтвердили свої знання. Двоє були звільнені від екзаменів зовсім — вони закінчили школу із золотими медалями. Але особливість цього річного набору визначає інша цифра — 36. Така кількість першокурсників має вже виробничий стаж.

Зрозуміло, попередю ще багато роботи з цими юнаками і дівчатами...

З доброю традицією вся діяльність педагогічного колективу, комуністів, комсомольського активу спрямована у нас на прищеплення учням любові і поваги до професії, усвідомлення високого гуманістичного обов'язку людини з білому халаті.

Ви мимоволі зацікасте таку важливу тему, як професійна орієнтація...

Важливу й перспективну. Бо дедалі більшої ваги набуває завдання — уберігати медицину від випадкових людей. Першорядну роль, звичайно, тут мають відіграти школи. Ми влаштовуємо зустрічі з учнями-старшокласниками, щороку готуємо виставки і фотостенди, щоб якомога повніше ознайомити наших еступників із професією медика.

Чи задовольняє база?

Щодо цього нам бідається нічого. Новий корпус училища став до ладу 1973 року. Оснащені всім необхідним актозний, спортивний, читальний зали, є своя бібліотека, типова простора їдальня. Гуртожиток на 450 місць оновленого зразка, можна сказати, поліпшений. Тут є свій лекційний зал, усі необхідні комунальні послуги, буфет. До речі, на республіканському огляді-конкурсі гуртожитків середніх медичних закладів наш зайняв перше місце.

Петре Васильовичу, певно, є на кого спиратися в навчальній і виховній роботі з учнями: маю на увазі ядро колективу, ветеранів училища.

Цілком слушно. У нас працюють викладачі по десяти, а то й по двадцять років. Причому, відмінник охорони здоров'я Л. Л. Лементарьова, яку нещодавно провели на пенсію. Досвідчені Ю. Г. Ісаєва, Л. І. Сікорська, Л. М. Насипайко мають заслужений авторитет і серед молодших колег, і серед учнів. Велику увагу ми приділяємо суспільним наукам. Неабияке піднесення зумовила XXV з'їзд КПРС. До цієї події влаштували конкурси професійної майстерності і художньої самодіяльності, провели так звані предметні тижні... Загалом, добрих справ не злічити.

ВІЙНА закінчувалась тут, на Далекосхідному Сході. Після розгрому фашистської Німеччини Японія залишалася єдиною державою, яка продовжувала воєнні дії.

Розрахунок японського командування на ведення затяжної війни виправдалося, оскільки операції американсько-англійських військ розвивалися неспівально. СРСР, дотримуючи союзницького договору, підписаного на Кримській конференції, оголосив мілітаристській Японії війну. На чолі Збройних Сил довелось вести військові дії на території Маньчжурії і Кореї, а також на Сахаліні і Курильських островах.

До складу Другого Далекосхідного фронту було включено й Червонопрапорну Амурську флотилію під командуванням контрадмірала Антонова. Перед флотилією стояло завдання діяти в напрямку головного удару і, форсувавши Амур, захопити гирло річки Сунгарі, де скупчувались ворожі опорні пункти.

Командуючий 15-ю армією генерал-лейтенант К. С. Мамонов викликав до себе командирів обох бригад річкових кораблів, командирів 361-ї стрілецької дивізії і 171-ї танкової бригади, що входили до складу армії, на оперативну нараду.

Тринадцятого, товариші, нам треба будь-що оволодіти містом Фунцін.

Командир показав олієм на невеличкий кружечок на березі Сунгарі.

Це місто має велике стратегічне

значення і є одним з міцних укріплень. Японці почали створювати це укріплення ще 1938 року. Вони обплутали його складною сіткою інженерних споруд. Одних дотів і дзотів палили поклад літтори сотні. Важко буде. Але хіба нам звикати? Як гадаєте, тогаришу Криков? — звернувся генерал до командира першої бригади річкових кораблів.

НА ДАЛЕКОСХІДНИХ БЕРЕГАХ

До 31-ї річниці закінчення другої світової війни

— Ми вже обдумали це питання.

...Прийшовши на борт десант із двох стрілецьких батальйонів та штурмової роти, бригада нечутно відійшла від причалів Тунцзяна і взяла курс на Фунцін. Попереду, розрізуючи плоским дном річкові хвилі, пливе монітор «Сунь Ят-сен». На капітанському містку стоїть, пильно вдивляючись у темряву, що поступово охоплює судно, обвітрений шквалами високий моряк. Пому, капітанові третього рангу Віктору Дмитровичу Корнеру, доручено очолити дозорно-розвідувальний загін. Притихли на палубах і в каютах десантники, відпочивають. Шлях неблизький — сімдесят кілометрів, можна поспати. А командирів прилягати не

можна. Ще і ще раз аналізує, обдумує. Висадка буде не з простих берег — фортеця, насичена гарматами, мінометами, фанатичними самураями. Нелегко буде матросам. Та і йому теж. Командарм так і сказав:

— Від вас, Вікторе Дмитровичу, залежить успіх операції. Швидкість, натиск — ось ваші союзники.

Пливе, погойдуючись, монітор. Сплять десантники. Капітан, схилившись на поручні, задумався. Перед очима, як оці дрібні хвилі, промайнули река життя — цікавого, незворотного. Двадцять із них пов'язано з Амурською флотилією, шість — із красенем «Сунь Ят-сеном». На цьому він уперше став командиром, тут його прийняли до лав ленінської партії. А до цього були босоніж дитинство в рідному Івангороді, де він народився і виріс, школа, в якій його нахили до малювання так і не поховав юнака, бо невдовзі комсомолець серйозно-такі захопився агрономією, навіть сільськогосподарський технікум закінчив. А ще пізніше зачарував юнака морські простори,

хоча на Кіровоградщині, окрім хлібних, не було інших морів.

З настанням темряви кораблі з десантом за рішенням командира кинули якор. Продовжили плавання тільки «Сунь Ят-сен». І ось настав рапком 11 серпня. Японці немов чекали десантників і обрушили на них вогонь величезної кількості артилерії, мінометів, кулеметів. Та міцна броня монітора надійно захистила амурців, а сила їхніх 130-міліметрових і реактивних мінометів косила ворога.

Відмінно билася білий Корнер. Вони знищили п'ять дотів, дванадцять дзотів, шість мінометних батарей японців, їхній склад з боеприпасами і сотні солдатів та офіцерів.

— Капітане Кузнецов, — дав команду Віктор Дмитрович, — з десантом — уперед!

Моряки вриваються в місто. Білі іде на вулицях, у будинках. І ось уже сотні самураїв, похитуючи голови, бредуть з піднятимими руками. Стрімка атака десантів зробила своє. 13 серпня, після дводенних упертих боїв, Фунцін був у їхніх руках.

...Де палубою гвардійського монітора висока, ставив людина з погонами контрадмірала. Виблизкує на бітелі орденів і медалей. Одна з медалей — золота. Наш земляк Герой Радянського Союзу В. Д. Корнер і інші в строю. Він передає естафету мужності і слави юнакам.

Ю. МАГІВОС, краєзнавець.

КОМСОМОЛЦІ ВОЛОДИМИР МАСНИН І ВАСІЛЬ РИВАРУК ТА ЛЕОНІД АНДРІЙОВИЧ ЛОБІДЮК (ЗЛІВА НАПРАВО) — НЕОДНОРАЗОВІ УЧАСТНИКИ РАЙОННИХ ТА ОБЛАСНИХ ОГЛЯДІВ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ. ПІШНІ ВОНИ, ТРИО МУЗИКАНТІВ ТРОЯНСЬКОГО СІЛЬСЬКОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ ГОЛОВАНЬСЬКОГО РАЙОНУ. АКТИВНІ ЧЛЕНИ АГІТБРИГАДИ.

Фото П. ГОННИ.

Працівники культури

ЕНТУЗІАСТ

ДОБРИМ керівником клубу чи Будинку культури може стати лише ентузіаст. Адже на цій посаді мало бути лише адміністратором, уміти керувати колективом, хоча ці речі теж потрібні.

З одним із таких ентузіастів мені пощастило познайомитись у колгоспній імені Боженька Кіровоградського району. Спочатку не як з культурним працівником, секретар парторганізації першого відділка господарства Анастасій Петрович Новохитко оновлював засоби наочної агітації в таборі тракторної бригади, йому допомагала середня на зріст чорнява дівчина років двадцяти.

— Бібліотекар, обліковець? — цікавився я.

— Беріть вище, — жартома сказав секретар. — Ліда — директор Будинку культури. — Глянув на дівчину і поправився: — Лілія Іванівна.

Вдруге я зустрівся з Лідою в життєвій на хлібному полі, де працювали груповим методом комбайни. Вона була не сама, а в колі хлопців і дівчат. Розчервоніла, весела. На обличчях засмаглих комбайнерів, що вже прямували до своїх агрегатів, теж світилися усмішки. Зрозумів: виступили культурні владі. Пошкодував, що прийшов пізно.

Тоді я й дізнався, що Ліда Шинкевич лише другий рік директором Федорівського Будинку культури, що закінчила вона Олександрійське культурно-освітнє училище (послав колгосп).

Утретє я зустрівся з Лідою на колгоспному комплексі по відгодівлі

свиней, коли підбивали підсумки соціалістичного змагання за останній місяць. Розмова точилася відверта. Декому довелося червоніти за низькі показники. Передовиків відзначили перехідними червоними вишивками. Коли оголосили, що виступить художня агітбригада, всі дружно зашумували. Сміх, оплески чулися до кінця виступу, адже програма була цікавою: пісні, гуморески, частівки про ледарів, п'яниць. До речі, частівки культурній ілюстрували спеціально зробленими карикатурами.

Лілія Іванівна зуміла створити бойовиту агітбригаду. До її складу входять сама Ліда, бібліотекарка Раїса Мишнина, брат Лілії кіномеханік Леонід Шинкевич, дев'ятикласниця Лілія Шинко (бачилка) та інші молоді ентузіасти.

За останній місяць бригада виступила перед жителями, на току, в городній бригаді, на фермі. Нім курс — на кукурудзяний лан, де набирають темні зелені жнива.

В. ЦВЕТАЄВ.

ПОГОДА У ВЕРЕСНІ

Вересень. Рік повертає на осінь. Поступово знижується температура повітря. Появляються заморозки на поверхні ґрунту і в повітрі. Приносять грози, що так часто осядали небо блісковидним місяць тому.

Бувають роки, коли вересень дуже теплий, максимальна температура повітря досягає 34—36 градусів. Але він буває й холодним. У такі роки мінімальна температура повітря знижується до —2, —3 градусів.

Яким же буде вересень цього року? Середньомісячна температура повітря 13—17 градусів, що майже в межах норми.

Місячна кількість опадів — 30—50 мм (близько норми). В першій і другій декадах прохолодніть дощі, можливі грози, рідкісні тумани.

Температура повітря вночі 10—15, удень 20—25 градусів. Але в другій половині декади відразу похолодає: вночі 0—5 градусів тепла, на поверхні ґрунту можливі заморозки.

У третій декаді — переважно без опадів. Температура повітря вночі 10—15, удень 18—23 градусів. В кінці декади вночі 0—5 градусів тепла, на поверхні ґрунту місцями заморозки, вдень 15—20 градусів.

Максимальна швидкість вітру протягом місяця досягатиме 5—10, часом 15 м/с на секунду.

Дощі, які пройшли протягом серпня майже повністю, добре зволожили ґрунт. Це позитивно вплине на розвиток озимих культур.

Працівників сільського господарства цікавлять оптимальні строки сівби. Найкраще сіяти озимі з 5 по 15 вересня. В цей період до приросту вегетативної маси інтенсивно розвиває кореневу систему і добре переживає зиму.

О. ЖАРИКОВА,
агрометеоролог Кіровоградського гідрометбюро.

ПОДОЛАТИ ТРУДНОЩІ — ПЕРЕМОГТИ

В КІРОВОГРАДІ ВІДБУВСЯ ЧЕМПІОНАТ СРСР З АВТОКРОСУ

У перший день змагань, у суботу, було завойовано лише одну медаль чемпіона — в класі машин ГАЗ-69. Дати другий старт більш важким — ГАЗ-51 завадила погода. Доцільно знісують трасу, що спортсменам довелося основну увагу зосередити на тому, щоб утримати машину на розмороженому ґрунті. Отже, корективи погоди були відчутними. Лише половина машин, які стартували, швидко прийшла до фінішу.

Боротьба в класі машин ГАЗ-69 була гострою, цікавою і драматичною. Лідували неремітно москвич Олег Пухов і двадцятидворічний спортсмен з Молдавії Леонід Якименко. На останньому колі першим ішов Пухов. Та буквально за 50 метрів від фінішу його машина «не витримала»: відмовив мотор. Не став чемпіоном і Леонід Якименко — судді анулювали його результат за порушення правил.

На п'єдестал піднялися два спортсмени з Москви — Віктор Кулагін і Юрій Александров.

У неділю було дано старт машинам ГАЗ-51, ГАЗ-53 і ЗІЛ-130. Траса залишилася складною. Вже зі старту вперед виїшла машина москвича Віктора Яценка. Він упевнено витримав лідерство протягом усієї гонки і став чемпіоном країни в цьому класі машин. Друге місце — у Віталія Єршова з Волгограда. Тре-

те — у москвича Євгена Телепнова.

Автогонщик з Пальника Хауті Абазов відмінно виступив у класі машин ГАЗ-51. У нього лише перший спортивний розряд, але Хауті провів гонку на високій швидкості, продемонстрував майстерне водіння автомобілем. Анастасій Блончаневич та Валерій Мосін (представники команди РРФСР) зайняли відповідно друге й третє місце.

Завершили чемпіонат заїзди автомобілів ЗІЛ-130. Результати цієї гонки виявилися несподіваними. Траса в багатьох місцях ставала важкопрохідною. Пробки, що утворювалися тут, змінювали ситуацію. Тож першим почати гонку ще не означало першим прийти до фінішу. Успішно виступили автогонщики Юрій Асалин, Володимир Сурин (Москва) та Анастасій Гребенчук (РРФСР).

Ось як визначилися місця в командному заліку. Перше місце — у команди РРФСР, друге — у москвичів, третє — у спортсменів Узбекистану. Гонщики України, спортивну честь якої захищали кіровоградські С. Тарасенко, В. Матвієнко та В. Михальський, — на четвертому місці.

Наймолодшому гонщику Валерію Соколову з Баку було вручено приз обкому комсомолу.

М. СОМОВ.

НА ФОТО: БА ТРАСІ ЗМАГАНЬ.

ЧЕМПІОН КРАЇНИ В КЛАСІ МАШИН ЗІЛ-130 Ю. АСАЛІН.

Фото В. КОВПАКА.

СВІТЛОФОР: ЗЕЛЕНИЙ ВОГНИК

З 1 вересня по 1 жовтня цього року в нашій країні проводиться Всесоюзний осінній огляд безпеки руху. Основне завдання його — вивчення і свідоме виконання правил дорожнього руху всіма учасниками: водіями і пішоходами, пасажирками і велосипедистами, дорослими і дітьми.

Державтоінспекція УВС обласного комітету запрошує юних інспекторів руху, піонерів і школярів області взяти активну участь в огляді та оголошує вікторину для знавців правил дорожнього руху, яка проходить в три тури. Запитання другого туру «Молодий комунар» надрукує 18 вересня, третього — 30 вересня.

Переможців вікторини буде зараховано до обласного штабу юних інспекторів руху, а також нагороджено грамотами обкому комсомолу і цінними подарунками.

Дорога і пішохід

ЗАПИТАННЯ ПЕРШОГО ТУРУ ВІКТОРИНИ

1. Якого року і хто підписав перші радянські правила дорожнього руху? Як вони тоді називалися?

2. Що означають слова «тротуар» і «дорога»? Коли і де вперше почали будувати тротуари для пішохідів?

3. Коли і де появились у нас перші світлофори?

4. Які дорожні знаки називаються «знаки-підказники» або «знаки-командири»? Перелічіть їх.

5. Які дорожні знаки можна назвати «людишками»? Що ви знаєте про них?

Відповіді на ці запитання треба надіслати не пізніше 12 вересня на адресу: 316050, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар».

НА ЛІНІЇ «ЧИТАЧ — ГАЗЕТА»

КРАЩЕ НОВИЙ ХОЛОДИЛЬНИК

Родина Коломоїцевих з радгоспу імені Карла Маркса Долинського району скаржилася на те, що новий холодильник «Каспій-3», відремонтований майстрами кіровоградського заводу «Ремпобуттехніка», знову вийшов з ладу.

Редакція адресувала цю скаргу директору заводу «Ремпобуттехніка» В. І. Генову. Він повідомив, що власникам бракованого холодильника видано довідку для обміну його на новий.

ЧЕМПІОНАТ УРСР

„РАДИСТ“ — „ЕНЕРГІЯ“ — 0:0

«Радист» Кіровоградського заводу радіоприборів у черговому матчі другого кола чемпіонату України з футболу серед колективів фізкультури на стадіоні «Піонер» зустрівся з «Енергією» з Нової Каховки. Перший поєдинок цих клубів закінчився перемогою енергетиків — 3:1. Тому заводські спортсмени намагалися взяти реванш за перагрою. Вони несли час атакували ворота гостей. Але їхні удари не досягали цілі. Деякі з них навіть уперто борючись не принесли успіху жодній команді. Суддівська колегія зафіксувала нульову нічию. Тенер «Радиста» у своєму активі має 14 очок із 28 можливих і займає п'яте місце в четвертій зоні. А «Енергія» — «Титан» з Армянська.

У наступному турі, що відбудеться 11 вересня, кіровоградці поборються з командою в Гейчеську, що на Херсонщині, з місцевим «Будівельником».

В. ШАБАЛІН.

Т. в. о. редактора
М. СЕМЕНЮК.

Обласний комітет ЛКСМ України, обласна рада енергетиків комсомолу глибоко сумують з приводу передчасної смерті визначного радянського діяча, активного учасника Великої Вітчизняної війни, двічі Героя Радянського Союзу, Маршала Радянського Союзу, делегата XXV з'їзду КПРС від Кіровоградської обласної партійної організації.

КОШОВОГО
Петра Кирилловича.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 14390.

Тираж 59 700.

Зам. № 361.

Індекс 61197.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.